

Arrest

nr. 237 291 van 22 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. VANCRAEYNES en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient op 20 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 mei 2019 en 21 augustus 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van een advocaat.

1.3. Op 9 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u op 24 augustus 1999 geboren bent in al Karama te Gaza. U bent een moslim van Palestijnse origine.

U groeide op in al Karama. Op 14-jarige leeftijd verhuisde u samen met uw familie naar de buurt genaamd Sheikh Radwan, aangezien uw vader er een winkel en een appartement had gekocht.

Op 19 juli 2017 ontving u uw diploma van het middelbaar onderwijs. Twee dagen na ontvangst van uw diploma vroeg u een studentenvisum voor Turkije aan via een reisbureau.

Maximum een week na ontvangst van uw diploma ging u naar het ministerie van onderwijs om er een aanvraag voor een studietoelage voor het buitenland in te dienen. Uw aanvraag werd dezelfde dag nog geweigerd. Een werknemer van het ministerie van hoger onderwijs gebood u uw papieren te nemen en weg te gaan. U zei dat u niet zou zwijgen en dat u hen zou onthullen.

Nadat uw aanvraag voor een studietoelage werd geweigerd, uitte u uw ongenoegen tegen iedereen in uw buurt en tegen uw leeftijdsgenoten die eveneens geweigerd werden. Ongeveer een week nadat uw aanvraag werd geweigerd, werd u door drie leden van Hamas benaderd voor uw ouderlijke woonst. Ze gaven u de boodschap dat ze op de hoogte waren van hetgeen u over hen vertelde en dat dat niet zou mogen. Verder gaven ze u de boodschap dat u beter uw grote mond kon houden, of ze zouden een stukje van uw tong afsnijden.

Ondanks de bedreiging door de leden van Hamas bleef u uw ongenoegen over hen uiten. U nam de bedreiging aan uw adres niet serieus. Twee dagen nadat u benaderd werd door de drie leden van Hamas, werd u op ongeveer dezelfde plaats aangesproken door vier gemaskerde mannen, gekleed in militair uniform. Ze zeiden dat dit de laatste waarschuwing was, de volgende keer zou u uw familie zoeken en nergens vinden, u zou vermoord worden en uw lichaam zou ergens gegooid worden als u nog één woord durfde te zeggen over Hamas.

Vervolgens ging u naar huis en u vertelde onmiddellijk aan uw vader wat er zich had voorgedaan. Uw vader zei dat het beter was voor u om naar het buitenland te gaan zodat u veilig zou zijn en daar uw studie kon verderzetten. Na de bedreiging door de vier gemaskerde mannen stopte u met slechtpraten over Hamas. U kende vervolgens geen problemen meer tot uw vertrek uit Gaza op 15 december 2017.

Op 17 augustus 2017 verkreeg u uw visum voor Turkije. Vervolgens ging u naar Abu Khadra om u te laten registreren op de lijst van mensen die Gaza mogen verlaten. U diende uw paspoort en uw visum voor te leggen. Vervolgens moest u op internet nakijken wanneer u kon vertrekken. Toen u uw naam op de lijst zag verschijnen ging u samen met uw vader naar de zaal Saad Saib te Khan Younis, waar u moest wachten tot uw naam werd afgeroepen. Vervolgens werd u per bus naar de grensovergang in Rafah gebracht. U bracht er één nacht door in de wachtzaal aan de Palestijnse kant. In de ochtend werd u met de bus naar de Egyptische wachtzaal overgebracht. Daar werd uw paspoort gecontroleerd en werd u bevraagd over de reden voor uw vertrek uit Gaza. Vervolgens werd u rechtstreeks naar de luchthaven van Caïro gebracht, waar u een vliegticket naar Istanbul kocht. U reisde dezelfde dag per vliegtuig naar Turkije, waar u 5 à 6 maanden verbleef, vervolgens reisde u per boot verder naar Griekenland. U kwam op 1 juli 2018 aan in Griekenland. Na een verblijf van een aantal maanden in een opvangcentrum en in Athene reisde u vervolgens per vliegtuig verder naar België. Uw smokelaar regelde valse identiteitsdocumenten waarmee u naar België kon reizen. U kwam op 14 september 2018 aan in België en diende er op 20 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 maart 2019 publiceerde u een post op Facebook naar aanleiding van incidenten in Gaza tussen Hamas en het volk. U uitte in die post kritiek op Hamas. Dezelfde dag reageerde een lid van de interne veiligheidsdienst van Hamas onder de post met bedreigingen aan uw en aan uw broers adres. De volgende dag werd uw broer Mahmoud gearresteerd door Hamas en gemarteld. Uw ouders kregen de boodschap dat hij pas vrij zou komen als u de post van Facebook had verwijderd. Verder mocht u geen kritiek meer uiten op over Hamas. Uw moeder belde u in de namiddag op om de boodschap door te geven en, nadat u een aantal screenshots had genomen van de reacties van het Hamas-lid op uw post, verwijderde u de post onmiddellijk van Facebook. In de avond van 17 maart 2019 werd uw broer uiteindelijk vrijgelaten.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Gaza problemen te kennen met Hamas naar aanleiding van voornoemde incidenten.

Ook uw vader, A.M. I M (O.V. 8.846.714), die voor de machtsovername van Hamas als politieagent werkte, verliet Gaza rond december 2018 naar aanleiding van problemen met Hamas. Hamas beschuldigde uw vader ervan dat hij mensen tegen hen opzette. Om die reden werd hij in 2014 of 2015 reeds 17 dagen gearresteerd. Aan de start van uw laatste jaar in de middelbare school werd uw vader voorts aangesproken door leden van Hamas over zijn berichten met kritiek op Hamas die hij op zijn Facebookaccount plaatste. Nadien plaatst hij geen kritiek meer op Facebook tot de Gazastrook verliet. Voor zijn vertrek uit Gaza ontving uw vader ten slotte een aantal oproepingsbrieven van Hamas. Hij reisde uiteindelijk naar België waar hij op 14 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw relaas legt u uw originele identiteitskaart neer en uw origineel diploma van de middelbare school. Verder legt u een kopie neer van een aantal pagina's uit uw paspoort en van het visum voor Turkije, van de UNWRA kaart van uw familie, van uw geboorteakte, van medische attesten van uw vader, van het bewijs van uw verlovings en van de geboorteakte van uw verloofde. Tenslotte legt u screenshots neer van reacties op uw Facebookbericht.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U legt namelijk een kopie van de UNWRA-kaart van uw gezin, waarop ook uw naam staat vermeld, voor (zie administratief dossier). Verder verklaart u dat uw familie tot op heden maandelijks/driemaandelijks voedselpakketten met rijst, suiker en bloem krijgt van UNWRA (CGVS I, p.10 en CGVS II, p.12). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

*Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:*

*a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde*

Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u Hamas vreest omdat u eerder door hen werd bedreigd in Gaza nadat u uw ongenoegen over hen had geuit. Voorts vreest u Hamas omdat uw familie in Gaza problemen kende naar aanleiding van een kritisch Facebookbericht u na uw vertrek uit Gaza postte op 16 maart 2019. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Dient te worden vastgesteld dat er klaarblijkelijk geen dringende reden bestond voor uw vertrek uit Gaza. Op 19 juli 2017 ontving u uw diploma van het middelbaar onderwijs (CGVS I, p.3). Twee dagen na het verkrijgen van uw diploma vroeg u reeds een studentenvisum voor Turkije aan (CGVS I, p. 12), hetgeen overigens impliceert dat u sowieso reeds plannen had om Gaza te verlaten. U verklaart vervolgens dat u ongeveer een week nadat uw aanvraag voor een studietoelage werd geweigerd, benaderd en bedreigd werd door drie leden van Hamas (CGVS I, p. 14). De exacte datum van het incident kent u niet (CGVS I, p. 14). Twee dagen later werd u wederom bedreigd door vier gemaskerde mannen (CGVS I, p. 15). Aangezien u aangaf dat u de studietoelage maximum een week na het verkrijgen van uw diploma aanvraagde en dat u dezelfde dag nog geweigerd werd (CGVS I, p. 12, 13 en CGVS II, p. 8), betekent dit dat de tweede bedreiging van Hamas eind juli/ begin augustus 2017 plaatsvond. U verklaarde uitdrukkelijk dat u na de tweede voorgehouden bedreiging geen problemen meer kende in Gaza tot uw vertrek op 15 december 2017 (CGVS I, p. 15). De vaststelling dat u na de tweede bedreiging van Hamas nog ruim vier maanden in Gaza kon verblijven zonder problemen te kennen, toont aan dat er in uwe hoofde geen sprake was van dringende redenen om Gaza te verlaten.

Indien u daadwerkelijk dusdanig geïsoleerd werd door Hamas dat u nood heeft aan internationale bescherming kan er bovendien worden verwacht dat er zich in die periode ernstige en concrete feiten zouden hebben voorgedaan die daar op wijzen.

U legt verder geen enkel bewijs voor waarmee u de oorzaak van uw voorgehouden problemen die ervoor gezorgd zouden hebben dat u Gaza diende te ontvluchten, in casu een onterecht afgewezen studietoelage voor het buitenland, kunt aantonen. Noch van een eventuele aanvraag voor een studietoelage, noch van de beweerdte onterechte weigering legt u enig bewijs voor. Vreemd genoeg legt u wel een paspoort voor met daarin een studentenvisum. Dit wijst allerm minst op een afgewezen studietoelage voor het buitenland, integendeel.

Dient vervolgens vastgesteld te worden dat u Gaza zonder problemen op legale wijze, nota bene met het studentenvisum kon verlaten en naar Turkije reisde. U liet zich registreren op de lijst van mensen die Gaza willen verlaten, werd geselecteerd en kon vervolgens de controlepost van Hamas zonder problemen passeren (CGVS I, p. 11). Indien u daadwerkelijk problemen zou kennen met Hamas, kan worden aangenomen dat u niet zonder slag of stoot geselecteerd zou worden om Gaza te mogen verlaten. De vaststelling dat dit wel het geval was ondermijnt uw bewering dat u voor uw vertrek uit Gaza problemen kende met Hamas, laat staan van die aard dat u ertoe verplicht werd Gaza te ontvluchten.

Dat u bovendien besliste om legaal te vertrekken, is eens zo bevreemdend. Immers, indien u effectief problemen kende met Hamas en een vrees voor hen heeft, kan logischerwijs verondersteld worden dat u alles in het werk zou stellen om uw vertrek stil te houden en elk potentieel risico om door hen aan de grenspost te worden tegengehouden ten allen tijde zou proberen vermijden.

Dat een groepering zoals Hamas u werkelijk dusdanig naar het leven zou staan zodat u nood zou hebben aan internationale bescherming omwille van wat kritiek die u, een jonge teleurgestelde student, mondeling uitte omwille van een afgewezen studietoelage is op zich daarenboven weinig aannemelijk.

Ten slotte verklaarde u uitdrukkelijk dat u naast voornoemde problemen met Hamas nooit problemen heeft gekend in Gaza, met wie of om welke reden dan ook (CGVS I, p. 22).

U beweert voorts dat u bij terugkeer problemen zal kennen met Hamas naar aanleiding van een bericht dat u op Facebook plaatste op 16 maart 2019. In dat bericht zou u kritiek geuit hebben op Hamas (CGVS I, p. 15). U beweert dat uw broer naar aanleiding van dit bericht op 17 maart 2019 werd gearresteerd en dezelfde dag, of daags nadien, terug werd vrijgelaten (CGVS I, p. 17 en CGVS II, p. 9). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent.

Allereerst dient er te worden opgemerkt dat één dreigende conversatie op sociale media niet volstaat om een internationale beschermingsstatus te bekomen. Dergelijke conversaties kunnen immers eenvoudig geënceneerd worden. Dient daarnaast te worden opgemerkt dat u dit bericht plaatste naar aanleiding van de gewelddadige reactie van Hamas op de demonstraties die in maart 2019 plaatsvonden in Gaza. De kritiek op sociale media, en in de gewone media, op deze gewelddadige reactie was wijdverspreid en vrij algemeen. Iets wat ook blijkt uit uw verklaringen (CGVS I, p. 19) Dat Hamas u daadwerkelijk persoonlijk zou viseren omwille van een kritisch Facebookbericht in die periode, zelfs al zou u kritiek hebben gehad op een van hun leidinggevende figuren, is weinig aannemelijk. Vreemd genoeg kunt u dit specifieke bericht daarenboven niet voorleggen maar enkel de reacties op dit bericht omdat u enkel van deze zaken een screenshot zou hebben genomen. Dit houdt weinig steek. U plaatste volgens de beschikbare informatie die is toegevoegd aan het dossier bovendien overigens nog enkele kritische berichten in die periode waarop vreemd genoeg klaarblijkelijk geen dreigementen kwamen. Dat uw belager op Facebook tot Hamas behoort en zelfs werkzaam zou zijn voor de interne veiligheidsdienst is daarenboven een louter blote bewering die u op geen enkele manier kunt staven (CGVS I, p. 4, 16).

Er kan vervolgens worden vastgesteld dat uw broer M. op 17 maart 2019 om 18.06 uur een reactie plaatste onder een bericht dat u dezelfde dag op uw Facebookaccount plaatste (zie blauwe map). Nochtans beweerde u tijdens uw eerst onderhoud bij het CGVS dat uw moeder u op 17 maart 2019 reeds in de namiddag op de hoogte bracht van de arrestatie van uw broer en dat hij pas in de avond opnieuw werd vrijgelaten (CGVS I, p. 17). Dat uw broer tijdens zijn zogenaamde arrestatie door Hamas, dan wel onmiddellijk na een dergelijk ingrijpende gebeurtenis, een reactie zou posten onder een Facebookbericht omtrent de verjaardag van uw tante, is geheel onwaarschijnlijk. U tijdens uw tweede onderhoud met voornoemde vaststelling geconfronteerd, stelt u dat hij voornoemde reactie waarschijnlijk vóór zijn arrestatie plaatste, aangezien ze hem pas in de avond arresteerden (CGVS II, p. 11), hetgeen echter in strijd is met uw eerdere verklaringen (zie supra). Het feit dat er een tijdsverschil is tussen Gaza en België, in Gaza was het op 17 maart 2019 1 uur later dan in België, wijzigt hoegenaamd niets aan voornoemde vaststelling (CGVS II, p. 11). De reactie van uw broer onder uw Facebookpost van 17 maart 2019 is bijgevolg onverenigbaar met uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die uw broer op die dag kenden.

Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat uw vader ten tijde van dit probleem nog in Gaza woonde en dat hij samen met zijn broers op zoek was gegaan naar uw gearresteerde broer om hem vrij te krijgen (CGVS I, p. 9, 17, 19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter plots dat uw vader in december 2018 Gaza al had verlaten, dat hij zich eigenlijk al enige tijd in België bevond en dat hij zelfs een verzoek om internationale bescherming had ingediend omwille van problemen die hij recent nog met Hamas kende (CGVS II, p. 4, 5, 6, 12). Deze vaststelling ondermijnt totaal uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bijkomend dient hierbij nog worden opgemerkt dat u bij uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog verklaarde dat er niemand van uw familie ooit actief was voor de Palestijnse autoriteiten, dat uw vader in 2014 werd gearresteerd omwille van zijn rol bij demonstraties om de economisch situatie aan te klagen maar dat hij na 2014 geen problemen meer kende.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat uw vader vroeger als politieagent voor de Palestijnse autoriteiten werkte, dat hij in 2014 of 2015 werd gearresteerd, dat hij nadien problemen kreeg omwille van kritische Facebookberichten en dat hij voor zijn vertrek hierom nog arrestatiebevelen kreeg. U geeft geen afdoende verklaring voor deze totaal afwijkende verklaringen (CGVS II, p. 5, 7, 9).

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald niet aannemelijk zijn en dat er bijgevolg in uwe hoofde geen sprake is van het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is te verlaten of die een terugkeer naar het gebied waar UNRWA werkzaam is onmogelijk maakt.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben

gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "**ernstige onveiligheid**" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk

overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen **zeer uitzonderlijke** socio-economische omstandigheden of **dwingende** humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA Palestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als **een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid**. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Allereerst gaf u aan dat u en uw familie er toegang hadden tot medische bijstand en onderwijs (CGVS I, p. 4, 7, 10). Wat betreft de medische problemen van uw vader – toen u 13 jaar oud was onderging hij een niertransplantatie (CGVS I, p. 4) – gaf u aan dat hij tot zijn vertrek uit Gaza medicijnen kreeg die hij gratis verkreeg in het ziekenhuis al Shiffa (CGVS I, p. 4). Wat betreft de toegang tot onderwijs gaf u aan dat u en uw broer en zussen steeds naar privé – in plaats van UNRWA-scholen gingen omdat deze dichterbij uw woning lagen (CGVS I, p. 7), hetgeen blijk geeft van een zekere financiële marge. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat uw zus Ranaa tot op heden een universitaire opleiding volgt (CGVS II, p.3).

Voorts gaf u aan dat het huis in Sheikh Radwan tot op heden eigendom is van uw vader (CGVS I, p. 5). Wat betreft de toegang tot water en elektriciteit in uw ouderlijk woonst, haalt u de algemene omstandigheden in Gaza aan (CGVS I, p. 20). Evenwel verklaarde u dat jullie het tekort aan elektriciteit opvingen door het gebruik van UBS (licht op batterijen) en dat jullie zelf drinkbaar water aankochten (CGVS I, p. 20). Verder had u er ook toegang tot internet (CGVS I, p. 20). Verder verklaarde u dat uw vader voor de machtsovername van Hamas als politieagent (CGVS II, p. 6). Vervolgens runde uw vader tot twee jaar geleden, m.a.w. tot het jaar 2017, een winkel met elektrische apparaten, die hij omwille van de economische situatie in Gaza verkocht (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p.7). Jullie voorzagen vervolgens in jullie levensonderhoud met het geld dat uw vader kreeg voor zijn winkel - hoeveel de verkoop van de winkel opbracht weet u niet (CGVS I, p. 9, 21) - en met het loon dat hij tot op heden krijgt uitbetaald van de Palestijnse autoriteit, zijnde 4000 shekel per maand (CGVS I, p. 10 en CGVS II, p.7).

De vaststelling dat uw vader ruim 10.000 dollar kon betalen om uw reisweg naar België te financieren en vervolgens nogmaals rond de 10.000 betaalde om zijn eigen reis van Gaza naar België te bekostigen (CGVS II, p. 8) toont andermaal aan dat u en uw familie over een zeker financiële marge beschikken.

Uw vader financierde dit voornamelijk met zijn spaargeld en met het geld dat hij kreeg voor de verkoop van jullie oude woning in al Karama (CGVS II, p. 8). Hij leende daarnaast geld van uw ooms A. (hoeveel weet u niet) en A. (500 dollar), hetgeen dan weer blijk geeft van een grote familiale bereidheid om financiële steun te bieden indien nodig (CGVS II, p. 8). Daar het merendeel van uw schoonbroers en van uw ooms (langs vaders- en langs moederszijde) een job hebben in de Gazastrook (CGVS I, p.9 en CGVS II, p. 4, 6) en zij u in het verleden klaarblijkelijk reeds financiële steun verleende, kan worden verwacht dat u en uw familie indien nodig nog steeds terecht kunnen bij uw familieleden om te voorzien in jullie elementaire levensvoorzieningen, mocht het loon van uw vader daar niet voor volstaan. Ten slotte verklaarde u zelf omtrent de financiële situatie van u en uw familie in de Gazastrook dat deze 'gemiddeld' was (CGVS I, p. 10). Het geheel aan bovenstaande elementen in overweging genomen kan er dan ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten.

Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie gehoorverslag CGVS II, 3) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

*Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.*

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019**) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto- artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw geboorteakte hebben louter betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit en uw herkomst, maar zeggen verder niets over de door u voorgehouden problemen. Uw paspoort is eveneens louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en ondersteunt uw verklaring dat u met dit paspoort en een Turks visum Gaza verliet in december 2017 en vervolgens via Egypte doorreisde naar Turkije. Het toont echter op geen enkele wijze aan dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd aangestipt worden uw voorgehouden problemen met Hamas in Gaza zelfs ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat u Gaza legaal en zonder problemen kon verlaten. Uw diploma van het middelbaar onderwijs, de geboorteakte van uw verloofde en het bewijs van uw verlovingsstaven enkel uw verklaringen dat u uw diploma van het middelbaar onderwijs behaalde en dat u verloofd bent.

Verder bevatten deze documenten evenmin informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming noch herstellen ze de geloofwaardigheid van uw relaas. Hetzelfde geldt ten slotte ook voor de UNWRA-kaart die u voorlegt.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, sectie A, § 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de vluchtelingenstatus argumenteert verzoeker met betrekking tot zijn vertrek uit Gaza het volgende. "Overwegende dat tegenpartij acht dat de door verzoeker ingeroepen feiten niet als aangetoond beschouwd kunnen worden. Dat zij benadrukt dat verzoeker, volgens haar, geen enkele dringende reden had om GAZA te verlaten. Dat zij eraan toevoegt, dat het feit dat verzoeker na de tweede intimidatie van HAMAS vier maanden wachtte alvorens GAZA te verlaten, aantoonde dat er in hoofde van verzoeker geen dringende reden was om GAZA te verlaten. Dat het feit dat verzoeker vier maanden wachtte alvorens te vertrekken niet tot gevolg heeft dat er in zijn hoofde geen enkele vrees bestond. Dat het duidelijk om een interpretatiefout in hoofde van tegenpartij gaat. Dat verzoeker tijdens vier maanden verborgen bleef en zijn vertrek voorbereidde. Overwegende dat tegenpartij ook benadrukt dat verzoeker GAZA op wettige manier heeft verlaten, gezien hij ingeschreven was op een lijst van personen die GAZA wensten te verlaten en dat hij de controles zonder probleem passeerde. Dat zij het weinig geloofwaardig acht dat verzoeker niet alle middelen inzette om potentiële risico's tijdens zijn vertrek uit GAZA te vermijden. Dat verzoeker in casu nog niet officieel opgezocht werd. Dat hij dus door de mazen van het net kon glippen. Dat HAMAS bovendien wenste dat verzoeker met zijn kritiek zou ophouden. Dat verzoeker zich had ingeschreven om zijn studies in Turkije verder te zetten. Dat voor zover dit het vertrek uit het land van de protesteerder als gevolg zou hebben, het normaal is dat HAMAS zich niet tegen het vertrek van verzoeker verzette. Dat de door tegenpartij aangevoerde argumenten dus niet gegrond zijn en slechts ontstaan uit subjectieve overwegingen. Dat de beslissing van tegenpartij daardoor niet gemotiveerd is. Dat tegenpartij de in het middel beoogde beschikkingen schendt".

Verzoeker stelt vervolgens wat betreft de motieven van de vervolging dat "tegenpartij aanvoert dat het weinig geloofwaardig is dat HAMAS achter verzoeker als jonge student aan de kunstacademie zou aankomen omdat hij de beslissing om het geen studietoelagen te verlenen mondeling bekritiseerde. Dat het om een subjectieve beoordeling van tegenpartij gaat.

Dat zij echter niet preciseert in wat deze vervolgingen weinig geloofwaardig zouden zijn. Dat zij zodoende haar beslissing niet motiveert en de in het middel beoogde beschikkingen schendt”.

Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat “verzoeker op 16 maart 2019 op FACEBOOK een bericht postte waarin hij HAMAS bekritiseerde. Dat de broer van verzoeker naar aanleiding van de publicatie van dit bericht aangehouden werd. Dat tegenpartij benadrukt dat het vreemd is dat verzoeker alleen de schermafdruck van de kritieken van zijn publicatie indiende, zonder de schermafdruck van zijn origineel bericht in te dienen. Dat verzoeker echter geen kopij nam van het door hem gepubliceerd bericht. Dat hij de door hem geformuleerde kritieken tijdens zijn verhoor echter heeft uitgelegd. Overwegende dat tegenpartij aanvoert dat de verklaringen van verzoeker betreffende de opsluiting van zijn broer naar aanleiding van de publicatie van zijn post op FACEBOOK niet geloofwaardig zijn, voor zover zijn broer op dezelfde dag om 18.06 uur op een publicatie commentaar leverde. Dat benadrukt dient te worden dat verzoeker zich op het ogenblik van de aanhouding van zijn broer in België bevond. Dat de informatie waarover hij beschikt van zijn moeder komen. Dat hij tijdens zijn eerste verhoor trouwens preciseerde dat zijn moeder hem van de aanhouding van zijn broer had geïnformeerd. Dat de broer van verzoeker in werkelijkheid op de avond van 14 maart, omstreeks 22.00 uur werd aangehouden en dat hij pas drie dagen vrijgelaten werd. Dat zijn moeder, om verzoeker geen schuldgevoel te geven en hem niet te verontrusten, hem niet zei dat zijn broer naar aanleiding van zijn publicatie tijdens drie dagen gedetineerd werd. Dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor van dit element niet op de hoogte was. Dat voor zover verzoeker over een onjuiste informatie beschikte, hij tijdens zijn verhoor dus geen juiste informatie kon verstrekken. Dat tegenpartij, die geen rekening houdt met de situatie van verzoeker en van zijn familie, haar beslissing niet afdoend motiveert en de in het middel beoogde beschikkingen schendt.”

Tenslotte argumenteert verzoeker dat “tegenpartij benadrukt dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor verklaarde dat zijn vader nog in GAZA was toen zijn broer aangehouden werd, terwijl hij tijdens zijn tweede verhoor preciseerde dat zijn vader GAZA in december 2018 al had verlaten en zich in België bevond toen hij een asielaanvraag indiende om reden van zijn problemen met HAMAS. Dat enerzijds eraan herinnerd dient te worden dat drie maanden verlopen zijn tussen het eerste en het tweede verhoor van verzoeker. Dat verzoeker bovendien bijna een jaar na zijn aankomst in België werd verhoord. Dat zijn ouders heel wat verzwegen om hem te beschermen en hem niet te verontrusten. Dat verzoeker tussen zijn aankomst in België en zijn verhoren, andere elementen vernam die hij aanvankelijk niet kende. Dat zij niet preciseert in wat dit element de geloofwaardigheid van verzoeker intwijfel trekt, terwijl het duidelijk om informatie gaat waarover verzoeker niet beschikte. Dat zij zodoende de in het middel beoogde beschikkingen schendt. Overwegende dat tegenpartij benadrukt dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor preciseerde dat niemand in zijn familie actief was in de Palestijnse autoriteiten en dat zijn vader in 2014 werd aangehouden naar aanleiding van zijn rol in de demonstraties waarmee over de economische situatie geklaagd werd, maar dat hij nadien geen problemen meer had. Dat tegenpartij aan voert dat verzoeker tijdens zijn tweede verhoor verklaarde dat zijn vader tevoren als politieagent voor de Palestijnse autoriteiten had gewerkt, dat hij naar aanleiding van de publicatie op FACEBOOK problemen kreeg en dat hij bevelen tot aanhouding ontvangen had. Dat wanneer verzoeker inroept dat zijn vader geen problemen meer kreeg, dit niet betekent dat hij sinds zijn laatste arrestatie niet meer aangehouden werd, dat het niet betekent dat alles goed verliep, maar dat de situatie stabiel was. Dat tegenpartij, die zich op deze elementen grondt, de in het middel beoogde beschikkingen schendt. Overwegende dat benadrukt dient te worden dat de vader van verzoeker als politieagent voor FATAH werkte (en niet HAMAS zoals tegenpartij het benadrukt). Dat tegenpartij dit element in haar beslissing echter geenszins analyseerde. Dat zij zodoende haar motiveringsplicht en de voorzorg- en zorgvuldigheidsbeginselen niet heeft nagekomen. Dat het dossier in voorkomend geval naar het CG VS teruggezonden moet worden voor bijkomende onderzoeken hieromtrent”.

Vervolgens gaat verzoeker in op de bescherming van de UNRWA en stelt dat waar tegenpartij van mening is dat verzoeker hulp geniet van UNRWA en niet aantoon dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden noch dat het voor UNRWA onmogelijk zou zijn om hem levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is, de bestreden beslissing zelf benadrukt dat UNRWA met een begrotingstekort kampt. Hij argumenteert dat UNRWA op dit ogenblik geen enkele bescherming meer biedt aan de Palestijnse bevolking en verwijst naar de rechtspraak van de Court du Droit d'asile français waarin wordt gesteld dat “*que de ce qui précède il résulte que M. XXX a été contraint de quitter la zone d'opération de l'UNRW A pour des raisons impérieuses indépendantes de sa volonté et a été ainsi privé du bénéfice de l'assistance que fournit cet organisme, lequel n'a pas été établi pour fournir une protection aux réfugiés palestiniens et n'en a d'ailleurs jamais fourni, [O]; que, dès lors, M. XXX est fondé à bénéficier de plein droit de la qualité de*

réfugié ». Hij stelt vervolgens dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen, maar beperkt is tot het bieden van ondersteunende sociale diensten. Hij argumenteert vervolgens: *“De bewoordingen “bescherming of bijstand” in art. 1D Vluchtelingenverdrag kunnen teruggeleid worden naar het ontstaan van UNRWA en UNCCP. UNRWA werd in het leven geroepen door Resolutie 302 (IV) “Assistance to Palestine Refugees” van de Algemene Vergadering van de VN op 8 december 1949 om het beschermingsmandaat van United Nations Conciliation Commission for Palestine (UNCCP) aan te vullen met een mandaat voorbijstand aan Vluchtelingen van Palestina. UNCCP op haar beurt had als mandaat: bescherming bieden aan en een duurzame oplossing bewerkstelligen voor Palestijnse vluchtelingen. Middenjaren 50 kwam UNCCP tot de conclusie dat het niet in staat was haar functie te vervullen door een gebrek aan politieke wil om een duurzame oplossing te bekomen in overeenstemming met Resolutie 194 (III). Sindsdien is het een slapende instelling. UNRWA heeft de beschermingsfunctie van UNCCP nooit overgenomen. “Men zou kunnen stellen dat UNRWA een soort van sociale bescherming biedt door te voorzien in basisnoden. {...} De begunstigden van het agentschap worden niet beschermd door van een breder scala aan mensenrechten en fundamentele vrijheden, zoals die gegarandeerd worden in het Vluchtelingenverdrag. Bovendien wordt de mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen t.a.v. Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt en door de politieke-en socio-economische situatie” en citeert vervolgens UNSCO, “Gaza ten years later”, juli 2017, p. 22, UNSCO, Report to the Ad Hoc liaison Committee, mei 2017, p.9 en Euro-Mediterranean Human Rights Monitor, Gaza 100 thousand hours of isolation, januari 2017, p. 21.*

Verzoeker wijst ook op het feit dat NANSEN deze elementen in haar rapport van april 2019 bevestigt en er aan toevoegt:

« In geval vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is effectieve bijstand te verlenen, kan dit volgens UNHCR beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag : “(ii) Inability of UNRWA to fulfil its protection or assistance mandate b. The discontinuation of UNRWA 's protection or assistance, which would apply to all Palestinians, would need to be determined to have occurred as a matter of fact, in an area of operations or on a country-wide basis. This might occur if notwithstanding the continued existence of the agency, it were to become impossible for UNRWA to carry out its mission. Evidence of this circumstance may be established, for example, by a resolution of the United Nations General Assembly, annual reports of UNRWA, statements by UNRWA that it has discontinued its activities, or other evidence brought forward by the applicant, c. “Protection or assistance ” are alternatives: an applicant is not required to establish that both the protection and the assistance of UNRWA have ceased. In relation to the discontinuation of assistance, however, the applicant would need to establish that the assistance pursuant to UNRWA 's mandate has ceased. ” “Given the long-standing and continuing reality of funding deficits, should UNRWA continue to exist but in fact be unable to provide effective protection or assistance due to a lack of funding, there is no reason in principle why this should also not qualify as a cessation of activities under Article 1D, which expressly contemplates cessation for any reason ’ as activating the inclusion clause. ”.

Hij wijst er vervolgens op dat de Belgische Consul in Palestina in een nota van 20 juli 2017 al liet opmerken: *« 3. Activités de l'UNRWA L'UNRWA est une agence des Nations Unies chargée de l'assistance des réfugiés palestiniens. Elle opère dans une zone géographique limitée, notamment dans la Bande de Gaza. Cette assistance consiste en des aides alimentaires, financières, l'octroi de l'enseignement gratuit et la dispense de soins médicaux de base. Seuls les palestiniens enregistrés à l'UNRWA peuvent en bénéficier. En aucun cas l'UNRWA n'offre de protection physique aux palestiniens de Gaza. Cela n'est pas sa mission et les infrastructures de l'UNRWA souffrent elles aussi des offensives militaires israéliennes. Des écoles de l'UNRWA (où des palestiniens s'étaient réfugiés) ont par exemple été la cible de bombardements lors de l'offensive militaire de l'été 2014. L'UNRWA tente de mener à bien les missions qui lui sont confiées, mais l'agence se dit régulièrement démunie face à la situation économique catastrophique, à la crise humanitaire, au blocus, et à la surpopulation. »*

Verzoeker stelt verder dat de Verenigde Staten hun subsidie aan UNRWA met 300 miljoen verminderen en *« enkele dagen geleden melden dat zij alle hulp aan de UNRWA hadden opgeschort en dat de UNRWA al 250 mensen moesten ontslaan”.* Hij citeert vervolgens GULF Today: *« The UN agency caring for Palestinian refugees is facing its greatest challenge in its precarious 70 years of existence. Last week the Commissioner General of the UN Relief and Works Agency (UNRWA) Pierre Krahenbühl resigned after being accused in a confidential internal UN investigation of mismanagement, nepotism, discrimination and inappropriate behaviour (...) It is hardly surprising that Israel's ambassador to UN*

Danny Danon declared that "charges related to the agency's conduct makes it clear that there is no solution except to close it. "

Hij betoogt vervolgens dat "het artikel de onderbreking van de financiering veroorzaakt door Donald TRUMP benadrukt, evenals het einde van de Amerikaanse inzet voor het UNRWA die de sluiting van het agentschap beoogt. Dat men, gezien deze spanningen, niet goed inziet hoe het agentschap behoorlijk zou kunnen functioneren. Overwegende dat tegenpartij benadrukt dat het UNRWA 275 scholen, gezondheidscentra, centra voor maatschappelijke hulpverlening, microfinanciën en distributie van levensmiddelen beheert. Dat zij echter niets preciseert wat betreft de omstandigheden waarin deze centra en scholen beheerd worden. Dat tegenpartij, die zich op deze elementen grondt om te bewijzen dat het UNRWA haar opdrachten volbrengt, haar beslissing niet naar behoren motiveert. Dat zij preciseert dat de activiteiten van het UNRWA niet beperkt worden door budgettaire beperkingen, hoewel zij op 25 juni 2019 eerst aankondigde dat dit een ernstig effect zou hebben op de voedselhulp en de kwaliteit van de diensten. Dat deze verklaringen van het UNRWA zelf niet weerlegd werden en dat het feit dat zij op 08 augustus 2019 verklaarde dat de scholen geopend zouden worden niet betekent dat de voedselhulp en de kwaliteit van de andere diensten gewaarborgd zal worden. Dat verzoeker zich dus niet kan beroepen op de bescherming van de UNRWA. Dat verzoeker anderzijds zeer ongerust is wat betreft de hulp die de UNRWA hem in de toekomst zal kunnen bieden. Dat de Verenigde Staten, die de belangrijkste weldoeners zijn van de UNRWA volgens de VN hun deelneming van 350 miljoenen dollars per jaar tot 60 miljoenen dollars gaat terugbrengen « Mercredi, les Etats-Unis ont annoncé que leur contribution financière au budget de l'UNRWA pour 2018 sera de 60 millions de dollars. « Bien qu'important, ce financement est considérablement inférieur aux niveaux antérieurs », a déclaré Commissaire général de l'UNRWA, Pierre Krahenbühl, dans un communiqué publié après l'annonce de la nouvelle contribution américaine. En 2017, la contribution totale des Etats-Unis au budget de l'agence onusienne était supérieure à 350 millions de dollars. » Dat de situatie zeer snel kan verergeren « L'UNRWA a pour mission de maintenir des services essentiels aux réfugiés de Palestine notamment en matière d'éducation et de santé. « L'accès de 525.000 garçons et filles à 700 écoles de l'UNRWA et leur avenir sont en jeu. L'enjeu est la dignité et la sécurité humaine de millions de réfugiés palestiniens qui ont besoin d'une aide alimentaire d'urgence et d'autres formes de soutien en Jordanie, au Liban, en Syrie, en Cisjordanie et dans la bande de Gaza. L'accès des réfugiés aux soins de santé de base, y compris les soins prénataux et d'autres services vitaux, est en jeu. Les droits et la dignité de toute une communauté sont en jeu », a précisé M. Krahenbühl. » Dat een dergelijke vermindering van de hulp aan de UNRWA volgens de NV de menselijke waardigheid ernstig in gevaar brengt voor alle Palestijnse vluchtelingen die, zoals verzoeker, van deze hulp afhankelijk zijn."

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza en verwijst in eerste instantie naar het Nansen rapport van april 2019 dat onder meer stelt dat « Anno 2018 leeft 53 procent van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het bruto binnenlands product gedaald met 5,3 procent, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedselonzeker en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9 procent" en ook naar Human Rights Watch dat stelt dat talrijke protesten plaatsvinden, met name de Grote Mars van Terugkeer waarmee de Palestijnen zich tegen de levensomstandigheden in Palestina verzetten en dat deze NGO reeds in 2017 had gerapporteerd dat « The Israeli government continued to enforce severe and discriminatory restrictions on Palestinians Human Rights : restrict the movement of people and goods into and out of Gaza Strip (...). Punitive measures taken by the Palestinian Authority exacerbated the humanitarian crisis in Gaza (...). " Verder citeert verzoeker een artikel van 15 mei 2019 in The Palestine Chronicle waarin wordt gemeld dat « Plus d'un million de Palestiniens à Gaza n'auront pas assez de nourriture d'ici juin, rapportent les Nations Unies. L 'Office de secours et de travaux des Nations Unies pour les réfugiés de Palestine au Proche-Orient (UNRWA) a exprimé sa réelle préoccupation lundi. A moins qu 'il ne dispose d'au moins 60 millions de dollars supplémentaires d'ici juin, sa capacité à continuer à fournir de la nourriture à plus d'un million de réfugiés palestiniens à Gaza sera sévèrement menacée. L 'UNRWA a déclaré dans un communiqué: « A un moment où les musulmans du monde entier observent le mois sacré du Ramadan, souvent marqué par le caractère festif de ses iftars, à Gaza, plus de la moitié de la population dépend de l'aide alimentaire fournie par la communauté internationale. " La déclaration souligne que si l'UNRWA ne trouve pas « au moins 60 millions de dollars d'ici juin, leur capacité à continuer à fournir de la nourriture à plus d'un million de réfugiés palestiniens à Gaza, dont quelque 620 000 en état de misère — ceux qui ne peuvent pas couvrir leurs besoins alimentaires de base et survivent avec 1,6 dollar par jour - et près de 390 000 qui vivent à la limite de la misère - ceux qui survivent avec environ 3,5 dollars par jour - sera sérieusement mise au défi. (...) Matthias Schmale, Directeur des opérations de l'UN RW A ci Gaza, a déclaré: « Le blocus qui a conduit à l'enfermement de Gaza a été multiplié par dix, avec ses conséquences désastreuses pour l'économie locale, les conflits successifs qui ont rasé des quartiers entiers et des

infrastructures publiques sur le terrain et avec la crise politique interne palestinienne qui a débuté en 2007 avec l'arrivée du Hamas au pouvoir à Gaza. » Un rapport publié par les Nations Unies en 2017 a averti que la bande de Gaza serait « inhabitable » d'ici 2020. »

Vervolgens verwijst verzoeker naar een bericht van de Europese Commissie van 30 april 2019 waarin gemeld wordt dat mee dan 2 miljoen Palestijnen nood hebben aan humanitaire hulp; dat er nog talrijke stroomonderbrekingen gebeuren en dat de toegang tot drinkwater kritisch is en dat de Mensenrechtenraad in een resolutie van 22 maart 2019 het watertekort uitdrukkelijk vaststelt; alsook dat de gezondheidszorg op een breekpunt beland is en dat de toegang tot scholen niet meer gewaarborgd is. Verzoeker wijst er verder op dat de Mensenrechtenraad in deze resolutie de huidige situatie op het grondgebied van Gaza scherp veroordeelt. Verzoeker argumenteert op basis van deze bronnen dat “de verschillende militaire operaties tijdens welke fundamentele infrastructuren, zoals ziekenhuizen, scholen, de enige elektrische centrale van Gaza vernield werd, in het algemeen hebben bijgedragen tot de rampzalige socio-economische en humanitaire situatie die thans in Gaza heerst. Dat wat de veiligheidssituatie stricto sensu betreft, de recente gebeurtenissen aantonen dat de Gazastrook uiterst gevaarlijk blijft. Dat het NANSEN verslag schrijft : « Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten af gevuld vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit.” Met verwijzing naar een artikel in The Time of Israël van 26 maart 2019 stelt verzoeker dat “de situatie ter plaatse op alle niveaus achteruit gaat en dat “de situatie aanzienlijk achteruit is gegaan sinds verzoeker zijn land 6 jaar geleden heeft verlaten. Dat hem geen enkele vraag werd gesteld betreffende de toenmalige situatie. Dat het dus onuitstaanbaar is dat tegenpartij verklaart dat gezien verzoeker geen concrete elementen heeft aangedragen waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook zodanig ernstig dat in geval van hij in geval van terugkeer persoonlijk zou worden blootgesteld aan een bijzonder risico op “onmenselijke en vernederende behandeling”. Dat zij eraan toevoegt “Dès lors, il n'est pas possible de croire qu'en cas de retour dans la bande de Gaza, vous vous trouverez dans une situation dégradante »”. Dat dergelijke verklaringen, gezien de huidige situatie in Gaza, die iedereen kent en die hierboven aangetoond wordt, zwaar respectloos zijn van de menselijke conditie. Dat deze Rechtsmacht hieromtrent op grond van dezelfde verslagen van de COI Focus als degene die in bijlage aan de bestreden beslissing gevoegd zijn XXXXx Dat deze Rechtsmacht hieromtrent op grond van dezelfde verslagen van de COI Focus als degene die in bijlage aan de bestreden beslissing gevoegd zijn, achtte dat, in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert in het kader van haar bestreden beslissing, de situatie in Gaza zeer problematisch is en dat de UNRWA niet in staat is om een bescherming te waarborgen (Arresten dd. 08 april 2019 RvV nr. 230 436 ; dd. 16 april 2019 219 902). Verzoeker citeert vervolgens paragrafen, 2.15.2; 2.15.3 en 7.8 van deze arresten.

Wat betreft de doorgang naar Rafah argumenteert verzoeker als volgt: “Overwegende dat tegenpartij van mening is dat de mogelijkheid of onmogelijkheid om langs de doorgang van Rafah te passeren niet in aanmerking genomen moet worden omdat de aanvraag van verzoeker geanalyseerd moet worden op grond van artikel 1A van het Verdrag van Geneve en niet van artikel 1D. Dat tegenpartij in het eerste deel van haar beslissing echter precies een tegenovergesteld standpunt inneemt, zodat de beslissing dus zeer onbegrijpelijk is. Dat tegenpartij naderhand in ieder geval acht dat een terugkeer naar Gaza voor de Palestijnen na een verblijf in het buitenland mogelijk is. Dat volgens tegenpartij een paspoort gemakkelijk verkregen kan worden via de Palestijnse missie in Brussel. Dat Harnas niet optreedt in de procedure van afgifte van het paspoort. Dat de vraag echter rijst hoe de Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en die in toepassing van het Verdrag van Chicago via de bevoegde luchtvaartmaatschappij tot het vertrekpunt van hun reis teruggezonden worden, naar de toegang tot Gaza terugkeren. Dat de doorgang van de grens te Rafah, sinds de intrekking van de Palestijnse Overheid, steeds in handen van Harnas is. Dat volgens het verslag van april 2019 van NANSEN, recente evenementen aantonen dat de opening van de grensovergang van Rafah altijd onzeker is, en afhangt van een wankelende politieke evenwicht. Dat er dus daadwerkelijk praktische- en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza beletten.

Dat tegenpartij de criteria van subsidiaire bescherming toepast om de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai te beoordelen. Dat, overeenkomstig het standpunt van de HCR betreffende artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, het niet hoeft te worden aangetoond dat het willekeurig geweldsniveau zodanig hoog is dat de burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden en dus niet in staat zijn om terug te komen, maar enkel aangetoond moet worden dat een of andere reden deze terugkeer belet. Dat het ook niet hoeft persoonlijk te worden geïllustreerd. Dat men zo kan lezen « (iv) Practical, legal and/or safety barriers preventing an applicant from (re)availing him/herself of the protection or assistance of UNRWA. g. Practical barriers include obstacles which prevent access the UNRWA area of operation, for example, because of border closures.(...) i. Barriers relating to safety or personal security which prevent (re)availment could include dangers en route such as minefields, factional fighting, shifting battle fronts or the threat of other forms of harassment, violence or exploitation, preventing the applicant from being able to return safely. Up-to-date information on the realistic prospect of being able to re-avail oneself of the protection or assistance is required. The feasibility of (re)availment cannot be assessed in the abstract. [...]» Dat deze Rechtsmacht in twee vorige arresten, waarvan één in verenigde kamers werd genomen, de beslissing tot weigering van tegenpartij tegen Palestijnen uit Gaza nietig verklaart gezien zij van mening is dat zij vallen onder de bevoegdheid van artikel 1D van het Verdrag van Geneve, bij gebrek aan voldoende bewijzen aangaande het feit dat de terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig is (RvV februari 2018, nr. 216474, RvV 16 januari 2019, nr. 215224).”

Met betrekking tot zijn individuele situatie argumenteert verzoeker als volgt: “Overwegende dat tegenpartij benadrukt dat verzoeker moet aantonen dat hij zich in een persoonlijke situatie van extreme armoede bevindt en in zeer bijzondere socioeconomische omstandigheden of zeer dringende humanitaire omstandigheden, hetzij precaire levensomstandigheden, een situatie van extreme armoede waardoor hij niet kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Dat zij benadrukt dat de vader van verzoeker toegang kon krijgen tot gezondheidszorgen toen hij een transplantatie onderging en dat hij gratis medicijnen kreeg tot hij het ziekenhuis Shiffa kon verlaten. Dat zij preciseert dat verzoeker en zijn zus naar privé-scholen gingen en dat de zus van verzoeker een universitaire opleiding volgt. Dat zij benadrukt dat verzoeker toegang tot water en elektriciteit had. Dat verzoeker echter preciseerde dat zijn geen elektrische generator hadden om de effecten van de stroomonderbrekingen te verzachten. Dat het feit dat verzoeker preciseert dat de familie een gemiddelde financiële situatie had niet tot gevolg heeft dat de moeilijke levensomstandigheden in Gaza op hen geen impact hadden. Dat verzoeker vermeldde dat zijn vader zijn winkel moest sluiten omdat de situatie in GAZA moeilijk was. Dat hij ook preciseerde dat hij nog geld had maar dat de situatie moeilijk was en dat zij om de toekomst zorgen maakten. Dat verzoeker en zijn vader aan hun onkels geld moesten lenen om hun vlucht uit het land te kunnen financieren. Dat hij benadrukte dat hun huis door de bombardementen beschadigd werd. Dat hoewel verzoeker en zijn familie over bepaalde inkomens beschikten toen de vader van verzoeker zijn winkel had, die thans niet meer het geval is. Dat de gezondheid van de vader van verzoeker hem bovendien niet meer toelaat om zoals tevoren te werken. Dat tegenpartij van deze situatie op de hoogte was maar er geen rekening mee gehouden heeft. Dat tegenpartij zodoende in haar verplichting tot motivering, en haar voorzorgs- en zorgvuldigheidsplicht zoals in het middel beoogd tekortschiet. Overwegende dat tegenpartij benadrukt dat de Palestijnen afkomstig uit GAZA die in het buitenland verbleven naar Palestina mogen terugkeren. Dat zij verklaart dat de doorgang van Rafah een geldig paspoort vereist; verzoeker is niet drager van een dergelijk paspoort. Dat zij benadrukt dat de procedure gemakkelijker is voor personen in het bezit van hun paspoort, maar dat, zelfs indien de personen slechts over hun identiteitskaart beschikken, zij in een relatief korte tijd over dit document kunnen beschikken, door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België. Dat zij benadrukt dat het feit dat zij in België het asiel hebben aangevraagd op “zich” geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort en dat HAMAS niet tussenbeide komt in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Dat het nochtans duidelijk is dat HAMAS van de aanvraag geïnformeerd zal kunnen worden des te meer dat tegenpartij zelf benadrukt dat vooral de leden van HAMAS bij de doorgang van RAFAH tewerkgesteld zijn (pagina 8). Dat het gegeven dat verzoeker een asielaanvraag indiende vereist dat moet worden aangetoond dat het risico voor vervolgingen in een land van herkomst aangetoond moeten worden noodzakelijkerwijs een zeer belangrijk risico voor verzoeker als gevolg zal hebben omdat dit betekent dat hij de staat bekritiseerden. Dat tegenpartij bovendien zelf benadrukte dat de doorgang naar RAFAH een risico vertegenwoordigt gezien guerilla aanvallen en bombardementen regelmatig gevoerd worden waarvan burgers regelmatig het slachtoffer zijn. Dat tegenpartij benadrukt dat zij niet mag uitsluiten dat verzoeker over zijn activiteiten in het buitenland ondervraagd zal worden. Dat zij echter meent dat er geen risico op vernederende en onmenselijke behandelingen bestaat gezien geen enkel gelijkaardig feit vermeld werd. Dat deze argumentatie van tegenpartij verzoeker niet geruststelt.

Dat niets kan verzekeren dat hij door HAMAS niet gefolterd zal worden in geval van terugkeer naar GAZA ne in België een asielaanvraag te hebben ingediend. Dat deze elementen op voldoende wijze aantonen dat verzoeker in geval van terugkeer naar GAZA niet alleen vervolgingen van HAMAS vreest maar dat hij ook het slachtoffer zal zijn van moeilijke menselijke en maatschappelijke levensomstandigheden en dat UNRWA hem zelfs niet zal kunnen helpen gezien de financiële en organisatie problemen die zij kent".

Met betrekking tot de toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève stelt verzoeker dat het standpunt van de tegenpartij dat artikel 1, D, 1e lid met worden toegepast omdat hij nog over de bescherming van UNRWA kon genieten, niet houdbaar is. Hij stelt dat *"uit het verslag van april 2019 opgesteld door de organisatie NANSSEN blijkt dat de redenering van tegenpartij volkomen strijdig is met de ratio legis van het voorwerp van artikel 1D. Dat dit blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden van het Verdrag van Geneve en van het standpunt van de HCR opgemaakt in samenwerking met het UNRWA. Dat het artikel 1D aan de Palestijnse vluchtelingen een specifiek status toekent om hun doorlopend bescherming en hun recht op terugkeer te waarborgen. Dat de uitsluiting op grond van 1D niet kan worden gelijkgesteld met een uitsluiting op grond van 1F wavoor de ratio legis de volgende is : om reden van de gruweldaden begaan door personen die de asielcriteria beantwoorden, zijn een bescherming onwaardig. Dat gezien artikel 1D vanuit het oogpunt van de bescherming werd ingevoerd, kan een restrictieve interpretatie van het eerste paragraaf van dit artikel niet worden aangevolen, zoals dit het geval is voor artikel 1F"* en citeert vervolgens paragrafen 12 tot en met 15 van het UNHCR Handbook.

Verzoeker stelt vervolgens dat volgens het verslag NANSSEN: *« Selon le HCR. le raisonnement de la Cour de justice dans l'arrêt Bolbol est incompatible avec l'objet de l'article 1D. Le HCR recommande donc aux Etats membres de suivre l'interprétation plus favorable du HCR en application de l'article 3 de la directive relative aux qualifications. En conséquence, l'article 1D de la Convention sur les réfugiés s'applique à tous les réfugiés palestiniens relevant du mandat de l'UNRWA. Peu importe quand et s'ils sont enregistrés, s'ils ont ou non fait appel à l'assistance de l'UNRWA. Après tout, ils peuvent en principe compter sur l'UNRWA. Le mandat de l'UNRWA comprend les réfugiés palestiniens de 1948 et leurs descendants ainsi que les Palestiniens déplacés à la suite du conflit de 1967 (qui ne peuvent pas être enregistrés). Il s'ensuit que même si un réfugié palestinien n'a jamais habité dans la zone du mandat de l'UNRWA, il relève du champ d'application de l'article 1D de la Convention relative aux réfugiés car il est réfugié palestinien sous mandat de l'UNRWA et peut prétendre à l'assistance de l'UNRWA. »* Dat nagegaan moet worden of het paragraaf 2 van dit artikel van toepassing is : *« Lorsque cette protection ou cette assistance aura cessé pour une raison quelconque, sans que le sort de ces personnes ait été définitivement réglé, conformément aux résolutions y relatives adoptées par l'Assemblée générale des Nations Unies, ces personnes bénéficieront de plein droit du régime de cette Convention »*. Dat in principe geen enkele vrees voor vervolging aangetoond moet worden voor de toepassing van artikel 1D van de Conventie en de bewijslast is minder zwaar dan die voorzien door artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, gezien de Palestijnse vluchtelingen door de internationale gemeenschap al als vluchtelingen erkend werden. Dat het verslag NANSSEN in deze zin vermeldt : *« En premier lieu, le fait que le retour dans la zone du mandat de l'UNRWA ci Gaza ne soit actuellement pas possible pour des raisons pratiques et de sécurité est un motif suffisant pour une reconnaissance ipso facto en application de l'article 1D, paragraphe 2 de la Convention sur les réfugiés. Tenant compte de la ratio legis de l'article 1D, la situation humanitaire et sécuritaire décrite [infra] est également telle qu'il a été démontré, conformément à l'approche de la Cour européenne des droits de l'homme, qu'un réfugié palestinien courait le risque réel d'être victime d'un être humain inhumain à son retour à Gaza. , à tout le moins un traitement humiliant au sens de l'article 3 CEDH. De plus, on peut en conclure que la population civile de Gaza est victime de persécution au sens de l'article 1A de la Convention sur les réfugiés. Selon NANSSEN, et conformément à ce qui est indiqué dans cette note, il existe des poursuites en groupe, car ils sont victimes d'une violation continue du droit international humanitaire et des droits fondamentaux de l'homme. La raison de cette persécution est politique, elle est le résultat de la politique israélienne visant à punir collectivement la population civile de Gaza. Il n'y a pas de citoyen de Gaza qui sera protégé des conséquences du blocus ou de la situation de sécurité. Les infrastructures civiles ayant été gravement endommagées, la société de Gaza a été réduite à une dépendance presque totale de l'aide. Sur le plan économique, elle a été radicalement nivelée, avec la quasi-destruction de sa classe moyenne et l'émergence d'une nouvelle classe sans précédent, ou "pauvres". "Les divisions socio-économiques ont disparu à un degré jamais vu auparavant : presque tout le monde a été appauvri, réduit à une survie élémentaire. " Le fait que tous les citoyens de Gaza se trouvent dans une situation similaire n'enlève rien au besoin de protection. Le HCR déclare ce qui suit à cet égard. « De l'avis du HCR, la définition duréfugié ne nécessite pas de risque ou d'impact différentiel.*

Il n'exige pas non plus que le demandeur du statut de réfugié montre qu'il serait isolé ou ciblé individuellement. Notant que la taille du groupe touché n'est pas pertinent, le HCR a déclaré: "Des communautés entières peuvent être exposées au risque de persécution ou d'être persécutées pour des raisons liées à la Convention. Le fait que tous les membres de la communauté soient également touchés ne porte en aucune manière atteinte à la légitimité ou à une quelconque revendication individuelle. "" De plus, il faut tenir compte de l'article 48/7 de la loi sur les étrangers, qui implique un renversement de la charge de la preuve dans la loi si une personne a déjà été victime de persécution ou de dommages graves. Les habitants de Gaza sont déjà victimes de la terreur provoquée par les actions militaires israéliennes et de la situation humanitaire qui les empêche de vivre dans la dignité. Il appartient aux autorités chargées de l'asile de prouver qu'elles ne seront plus victimes à leur retour. Sur la base de ce qui précède, NANSSEN affirme qu'il ne fait aucun doute que les Palestiniens de Gaza devraient être reconnus comme réfugiés conformément à l'article ID, paragraphe 2 de la Convention sur les réfugiés. » Dat tegenpartij, gezien alle hierboven uiteengezette elementen, dus aan verzoeker de erkenning van de vluchtelingenstatus niet mocht weigeren. Dat gezien tegenpartij weigert alinea 2 van artikel 1D aan verzoeker toe te passen, zij deze beschikkingen schendt. Dat zij ook artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het voorschrift van artikelen 62, 48/3 en 48/7 van de wet van 15 december 1980, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de beginselen van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheid en voorzorg schendt, gezien zij aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling weigert."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/7, 55/2 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951; en van de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissingen betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het status van subsidiaire bescherming. Verzoeker voert aan dat het begrip "willekeurig geweld" ruim geïnterpreteerd moet worden en dat hoven en rechtbanken volgende kwantitatieve en kwalitatieve elementen hebben ontwikkeld om dit evalueren: "de rechtstreekse en onrechtstreekse uitwerkingen van het conflict op de burgers (toegang tot de gezondheidszorgen, tot de opleiding, functioneel aspect van de stad); de verplaatsingen van de bevolking; de hygiëne en de veiligheid; « the degree of 'State failure' to guarantee basic materiel infrastructure, order, healthcare, supply and drink water."; het gebruikte wapentype. Dat zo de bomaanslagen, de collaterale schade tijdens aanvallen in wijken van een stad, de aanslagen in openbare plaatsen en het gebruik van geïmproviseerde explosiemiddelen elementen betreffen die een willekeurig geweld aan het licht brengen". Na er op gewezen te hebben dat het Europees Hof van de Rechten van de Mens deze criteria heeft gebruikt in het arrest *Sufi and Elmi* argumenteert verzoeker dat hij in zijn beroep kon aantonen dat alle factoren in de Gazastrook thans problematisch waren. Dat tegenpartij dit in haar beslissing echter helemaal niet aanhaalt. Dat zij geen enkel van deze elementen meldt en dus niets vermeldt dat toestaat te overwegen dat er in de Gazastrook geen willekeurig geweld bestaat. Dat zij, na alle gewelddadigheden te hebben omschreven die thans ter plaatse plaatsvinden, gewoon concludeert: "Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen". Verzoeker werpt op dat de tegenpartij haar argumentatie beperkt tot de al dan niet mogelijke toegang tot de Gazastrook; dat het geen twijfel lijdt dat er thans in de Gazastrook een situatie van willekeurig geweld bestaat; dat de bij de beoordeling van het willekeurig geweld de sliding scale zoals ontwikkeld door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest *Elgafaji* moet worden toegepast op de situatie van verzoeker. Hij wijst er vervolgens op dat hij behoort tot een bijzonder kwetsbare groep, met name de Palestijnen en tegenstanders van Hamas en dat uit het NANSSEN rapport van april 2019 aantoonde hoe problematisch het behoren tot deze groep kan zijn. Hij stelt dat "het deel uitmaken van een bijzondere sociale groep een element vormt dat toestaat te bewijzen dat verzoekers specifiek om reden van personele elementen getroffen zijn. Dat dit werd bevestigd door de Advocaat Generaal Maduro in het kader van haar besluiten ingediend bij het Europese Hof van de Europese Unie in de zaak *ELGEFAJI* (37) Dat de mate van het geweld vereist door artikel 48/4 §2 c) bijgevolg lager moet liggen. Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest *ELGEFAJI* er eveneens aan toevoegt : « l'existence, le cas échéant, d'un indice sérieux de risque réel tel que celui mentionné à l'article 4, paragraphe 4 de la directive, [c'est-à-dire, l'article 48/7 de la loi du 15 décembre 1980] indice au regard duquel l'exigence d'une violence aveugle requise pour

pouvoir bénéficier de la protection subsidiaire est susceptible d'être moins élevée ». Dat zoals uitgelegd in het kader van het beroep verzoeker al het voorwerp van bedreigingen is geweest. Dat, in toepassing van lessen van het arrest ELGEFAJI; de mate van het geweld vereist door artikel 48/4 §2 c) lager moet liggen”.

Verzoeker vraagt verzoeker de status van vluchteling toe te kennen of in subsidiaire orde de status van subsidiaire bescherming of in volkomen subsidiaire orde de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3. Stukken en nieuwe elementen

3.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

Stuk 1 : Betwiste beslissing;

Stuk 2 : Rechtsbewijstand;

Stuk 3: Artikel van CNCd, « L'UNRWA, LE FINANCEMENT D'UNE AGENCE ESSENTIELLE ». in <https://www.cncd.be/L-UNRWA-lefinancement-d-une>;

Stuk 4 : Artikel van LESOIR, « Qu'est-ce que l'Unrwa? », in <https://plus.lesoir.be/171592/article/2018-08-05/quest-ce-que-lunrwa>;

Stuk 5: Rapport d'avril 2019 de l'organisation Nansen « Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel ID Vluchtelingenverdrag »;

Stuk 6 : Rapport d'Human Rights Watch intitulé “World Report 2018:ISRAEL and Palestine.”;

Stuk 7: Rapport du CNCd 111111 du 6 août 2018 intitulé « GAZA : La situation humanitaire ne peut s'améliorer sans levée du blocus »;

Stuk 8: Résolution des NU du 16 avril 2019;

Stuk 9: Article de « The Palestine Chronicle » du 15 mai 2019 intitulé « un million d'habitants de Gaza en situation de risque alimentaire » ;

Stuk 10: Article intitulé « Israel prêt à faire « beaucoup plus » après le bombardement à Gaza - Netanyahu » du 26 mars 2019;

Stuk 11: Article de France-Palestine intitulé « L 'ONU s'alarme de la situation sécuritaire à Gaza » du 28 mai 2019;

Stuk 12: Article d'Human Right Watch « Palestine :No letup i Arbitrary Arrests, Torture »i du 29 mai 2019;

Stuk 13: Article d'Human Right Watch « Pourquoi les manifeststions à Gaza ne s 'arrêteront pas »i du 29 mars 2019;

Stuk 14: Artikel van Gulf Today, « US, Israel's nefarious moves to shut down UNRWA », in <https://www.gulftoday.ae/opinion/2019/11/10/us-israelnefarious-moves-to-shut-down-unrwa>;

Stuk 15: Artikel van abp, « Suspension de la contribution belge à TUNRWA : une mesure injuste, inefficace et indigne », in <http://www.association-belgopalestinienne.be/suspension-de-la-contribution-belge-a-lunrwa-une-mesureiniuste-inefficace-et-indi-gne/>.

3.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 8 juni 2020 waarin in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 20 december 2020 en COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 6 maart 2020.

4. Voorafgaande opmerkingen

De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan invoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing werd genomen, wat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus betreft, op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

5. De bevoegdheid van de Raad

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Deze regels zijn onverkort van toepassing op de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, arrest van 19 december 2012, par. 64 - 65 en 81).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

7. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker uitgesloten wordt van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt omdat (I) de ter staving van zijn verzoek ingeroepen feiten niet aannemelijk zijn en hij bijgevolg geen persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de Gazastrook aantoonde die een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk maakt, aangezien (i) er geen dringende reden bestond voor zijn vertrek uit Gaza; (ii) hij geen enkel bewijs voorlegt inzake de volgens zijn verklaringen onterecht afgewezen studietoelage voor het buitenland; (iii) het niet aannemelijk is dat Hamas hem naar het leven zou staan enkel omwille van mondeling geuite kritiek; (iv) hij verklaarde naast de problemen met Hamas nooit problemen te hebben gekend in Gaza; (v) één dreigende conversatie op sociale media niet volstaat om een internationale beschermingsstatus te bekomen; (vi) het onwaarschijnlijk is dat zijn broer tijdens of onmiddellijk na zijn arrestatie door Hamas een reactie zou posten onder een Facebookbericht met betrekking tot de verjaardag van zijn tante; (vii) hij totaal afwijkende verklaringen aflegt over waar zijn vader zich bevond op het ogenblik dat zijn broer gearresteerd werd. Verder stelt de bestreden beslissing dat (II) uit de informatie waarover het CGVS beschikt UNRWA zijn opdracht in de Gazastrook blijft vervullen; (III) dat uit zijn verklaringen niet blijkt niet dat er concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil bestaan die hem zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is; (IV) dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het

mandaatgebied van UNRWA en dat er (V) actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid in de Gazastrook een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hieruit blijkt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor ook heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodanig dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

8. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

8.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.*

Artikel 12, eerste lid, a) van Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 13 december 2011 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”.*

8.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de Vluchtelingenstatus. Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker bij het CGVS onder meer een kopie van zijn UNRWA registratiekaart, zijn originele identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen en zijn origineel paspoort voorgelegd. Het feit dat verzoeker in de Gazastrook een verblijfsrecht had als Palestijn en er bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond zoals neergelegd in het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De centrale vraag is dus of op het ogenblik van het uitspreken van het arrest van de RvV verzoeker bescherming of bijstand geniet in de zin van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag dan wel of de bijstand van de UNRWA aan verzoeker om een of andere reden is opgehouden overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker thans bescherming geniet in de zin van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag heeft het Hof van Justitie gesteld dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 12, lid 1, a) van Richtlijn 2011/95/EG verwijst, niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting te beëindigen ((HvJ, Zaak C-364/11, *Mostafa Abed El Karem El Kott, e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, punt 49). Daaruit volgt dat de in artikel 12, lid 1, a) eerste volzin van de Richtlijn vastgelegde uitsluitingsgrond niet alleen van toepassing is op de personen die “thans” door de UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort voor het indienen van een asielerzoek, voor zover die bijstand niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, a) (HvJ, *EL Kott*, punt 52).

8.3. Wat betreft de beëindigingsgrond van de uitsluiting onder artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag merkt de Raad op dat in zijn arrest van 19 december 2012 het Hof van Justitie heeft gesteld dat artikel 12, lid 1, *sub a*, tweede volzin van Richtlijn 2011/95/EG aldus moet worden uitgelegd dat “het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen (HCV) „om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. De bevoegde nationale autoriteiten van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielerzoek van die persoon, moeten op basis van een individuele beoordeling van het verzoek nagaan of die persoon gedwongen werd het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast.”).

Waar de asielinstantie heeft vastgesteld dat bijstand of bescherming door de UNRWA is opgehouden volgt uit artikel 12, lid 1 a, tweede volzin van Richtlijn 2011/945/EU de toekenning van rechtswege van de vluchtelingenstatus, voor zover verzoeker niet binnen de werkingssfeer van de andere uitsluitingsclausules in het Vluchtelingenverdrag valt (HvJ, *El Kott*, punt 76). In dergelijk geval moet de verzoeker niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij vervolging vreest in de zin van de vluchtelingendefinitie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de door UNWRA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (3) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ, *El Kott*, punten 55-65). Dit zal het geval zijn wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast. Bij de beoordeling of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient dus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

8.4. De toepassing van deze voorwaarden.

8.4.1. Het mandaat van UNRWA

Uit de landeninformatie bijgebracht door de partijen blijkt vooreerst dat het mandaat van UNRWA op dit ogenblik niet is stopgezet maar verlengd door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties tot 30 juni 2023 (zie COI Focus, “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*”, 20 december 2019 (Update), p. 3). Ook in de Gazastrook blijkt UNRWA, niettegenstaande het feit dat zijn activiteiten inzake noodbijstand ondergefinancierd zijn, nog steeds actief te zijn. Volgens de geciteerde COI Focus heeft UNRWA ongeveer 12.500 personeelsleden in 300 installaties in de Gazastrook en verleent UNRWA onderwijs, gezondheidszorg, sociale diensten,

microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen (p. 6). Hoewel het duidelijk is dat UNRWA ook in Gaza met financiële moeilijkheden kampt, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat het mandaat van UNRWA is stopgezet. Verzoeker brengt ook geen informatie aan waaruit dit zou blijken.

Waar verzoeker opwerpt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden maar beperkt is tot het bieden van ondersteunende diensten wijst de Raad er op dat volgens het UNHCR de termen "*bijstand of bescherming*" in artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag als alternatieven moeten worden gelezen. Dit betekent enerzijds dat zij betrekking hebben op ofwel de bescherming of wel de bijstand die wordt verleend door "*een van de andere organen van de Verenigde Naties*" dan het UNHCR en dat een persoon die op dit ogenblik ofwel de bescherming ofwel de bijstand geniet van een dergelijke organisatie (*in casu* UNRWA) geniet, uitgesloten is van de vluchtelingenstatus op grond van het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk de bijstand of bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Anderzijds herinnert de Raad er aan dat van een verzoeker om internationale bescherming ook niet kan worden vereist dat hij of zij moet aantonen dat zowel de bescherming als de bijstand van UNRWA hebben opgehouden te bestaan (UNHCR, Guidelines on International Protection No 13, par. 22). Waar verzoeker stelt dat de bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, moet hij evenwel aantonen dat UNRWA is opgeheven of dat hij om redenen onafhankelijk van zijn wil, niet langer beroep kan doen op die bijstand. Ook al is de UNRWA in beginsel niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie vervatte "*andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR*" is. Uit het voorgaande blijkt dat noch dat het agentschap is opgeheven noch dat het niet langer bijstand zou leveren aan Palestijnse vluchtelingen. De vraag of de bijstand die UNRWA in de praktijk biedt kan beschouwd worden als voldoende om zijn opdracht te vervullen wordt in het volgende punt van dit arrest behandeld.

8.4.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen

Volgens de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*", 9 August 2019 (Update), had UNRWA eind mei 2019 1,2 miljard US Dollar nodig om zijn operaties te financieren. Niettegenstaande aanhoudende financiële problemen en budgettaire tekorten, en de beslissing van de US om zijn financiële steun aan UNRWA stop te zetten slaagde de organisatie er in 110 miljoen US Dollar bij elkaar te krijgen op de jaarlijkse pledging conferentie in mei 2019 maar had nog 101 miljoen US Dollar nodig om het deficit in zijn budget van 1,2 miljard dollar voor 2019 te dichten. In juli 2019 kondigde de Verenigde Arabische Emiraten aan 50 miljoen US Dollar bij te dragen aan UNRWA.

Uit de COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie*" van 27 maart 2020 blijkt dat UNRWA ook anno 2020 met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, maar keek nog op tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar.

Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. In november 2019 ontving de VN Secretaris-Generaal de eerste conclusies van het United Nations Office of Internal Oversight Services Investigation waarin fraude werd uitgesloten maar wel managementproblemen werden vastgesteld. Daarop nam Pierre Krähenbühl ontslag en werd Christian Saunders aangeduid als hoofd van UNRWA. Dit was het sein voor landen als België en Nederland om hun financiële bijdragen aan UNRWA te hervatten, terwijl ook de Verenigde Arabische Emiraten en Qatar nieuwe financiële bijdragen aankondigden in december 2019 (COI Focus maart 2020, p. 5-6).

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad stelt in dit verband vast dat uit voornoemde COI Focus van 9 augustus 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert. UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza.

UNRWA moest in Gaza door het gebrek aan fondsen onder de Emergency Appel for the Occupied Territories de prioriteiten voor zijn noodinterventies herschikken, waardoor voedselbijstand nu beschouwd wordt als een absolute humanitaire noodzaak en prioriteit, naast het creëren van korte termijn jobs ter ondersteuning van kwetsbare huishoudens. Daardoor moest bijvoorbeeld het geestelijke gezondheidsprogramma van UNRWA in Gaza ondergebracht worden bij het gezondheids- en onderwijsprogramma, terwijl het vroeger een op zichzelf staand programma was (COI Focus, p. 6). De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse Vluchtelingen. Volgens UNRWA blijft het evenwel basisgezondheidszorg bieden, infrastructuurwerken doorvoeren, met inbegrip van scholen en financiële bijstand bieden aan de allerarmsten (COI Focus, p. 7). De COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 20 december 2020, bevestigt deze vaststellingen voor UNRWA's activiteiten in Gaza. Het gebrek aan fondsen heeft UNRWA ertoe gedwongen om een aantal maatregelen te nemen om haar kerntaken, onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening te kunnen blijven uitoefenen. In een persbericht van 25 juni 2019 stelde UNRWA dat voedselbedeling aan 1 miljoen Palestijnen in Gaza en onderwijs ernstig beïnvloed worden als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet worden gelenigd. Niettemin blijft de UNRWA website de organisatie onder meer werken aan de ondersteuning van studenten, primaire gezondheidszorg bieden aan patiënten, inclusief psychosociale ondersteuning, investeren in infrastructuur en dergelijke en de kwaliteit van zijn cash en voedsel bijstand aan de allerarmsten verbeteren (COI Focus, p. 8).

De landeninformatie aangebracht door verzoeker bevestigt dat UNRWA personeelsleden heeft moeten ontslaan, dat de Verenigde Staten hun financiële hulp eerst verminderd en daarna stopgezet hebben. Voor zover verzoeker argumenteert dat de mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen t.a.v. Palestijnse vluchtelingen onder zijn mandaat beperkt wordt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt en door de politieke en socio-economische situatie en daarvoor verwijst naar een rapport van UNSCO van juli 2017, ligt deze in dezelfde lijn als de informatie waarop het CGVS zich baseert, met dien verstande dat deze informatie dateert van 2 jaar voor de publicatie van de COI Focus waarnaar de bestreden beslissing verwijst. De Raad stelt vast dat bovenstaande conclusie dat de activiteiten van UNRWA bemoeilijkt worden door de budgettaire tekorten maar dat UNRWA nog steeds in staat is bijstand te verlenen aan Palestijnse vluchtelingen in Gaza, niet weerlegd wordt door de landeninformatie bijgebracht door verzoeker.

8.4.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen*".

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar "*Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden "*om welke reden ook is opgehouden*" in artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermings-gerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie niet verder heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden maar oordeelt dat uit de geciteerde rechtspraak en de UNHCR Nota volgt dat een onderzoek van (1) de algemene veiligheidssituatie noodzakelijk is; (2) de persoonlijke situatie van onveiligheid waarin verzoeker zich bevindt en (3) de mogelijkheid tot terugkeer.

8.4.3.1. Actuele veiligheidssituatie

Wat de actuele veiligheidssituatie betreft blijkt uit de landeninformatie aangebracht door partijen het volgende.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019, die de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019 vervolledigt en die samen moeten gelezen worden, blijkt dat in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn *“luchteenheid”*. Ook in 2019 worden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 156 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de COI Focus *« Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire »* van 6 maart 2020 die de COI Focus van 7 juni 2019 actualiseert, blijkt dat de Gazastrook tijdens de verslagperiode (1 augustus 2019 tot 25 februari 2020) opnieuw geconfronteerd werd met geweld in het kader van de betogingen naar aanleiding van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’ en anderzijds door een korte periode van intensieve Israëlische bombardementen midden november 2019 (COI Focus, p. 18).

Volgens de statistieken van OCHA werden 5 Palestijnse burgers gedood in het kader van het Israëlisch-Palestijns conflict in de periode tussen 1 januari en 24 februari 2020 in de Gaza strook, terwijl 66 burgers werden gedood in de Gaza strook door het Israëlische leger. De statistieken van B'Tselem vermelden 58 gedode Palestijnen in de Gaza strook in 2019 die “niet deelnamen aan het conflict” (COI Focus, p. 24). In 2019 werden volgens de statistieken van OCHA 11.845 gewonde Palestijnen geteld, waarvan 96% gewond geraakte gedurende manifestaties in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’.

Verzoeker argumenteert wat de veiligheidssituatie in Gaza betreft dat recente gebeurtenissen aantonen dat *“de Gazastrook uiterst gevaarlijk blijft”*, dat de *“spanningen nog lang niet verminderen”*, dat *“de Eerste Minister inderdaad dreigde om de Israëlische tegenaanval te versterken”* en verwijst daarvoor naar het Nansen rapport van april 2019; de Resolutie van de Mensenrechtenraad van 22 maart 2019 en een artikel van de Time of Israël van 26 maart 2019. Tenslotte verwijst verzoeker naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 april 2019 en 16 april 2019 waarin de Raad van oordeel is dat de situatie in Gaza zeer problematisch is en dat de UNRWA niet in staat is om bescherming te bieden. Wat dit laatste argument betreft volstaat de Raad met op te merken dat arresten van de Raad geen precedentenwerking kennen en te verwijzen naar punten 8.4.1. en 8.4.2. van dit arrest waarin de Raad tot de conclusie kwam dat UNRWA nog steeds functioneert en de activiteiten volgens zijn mandaat nog steeds kan uitoefenen in Gaza.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker geciteerde landeninformatie in dezelfde lijn ligt van de landeninformatie aangebracht door het CGVS. Volgens het Nansen Rapport werd de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer van drie grootschalige Israëlische militaire operaties in 2008, 2012 en 2014 en vinden op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats als antwoord op luchtaanvallen op Hamas. Verder wijst het rapport er op dat de veiligheidssituatie volatiel blijft en op de luchtaanvallen op 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza die volgens de organisatie aantonen dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren. De verschillende militaire operaties hebben cruciale infrastructuur zoals ziekenhuizen, scholen en Gaza's enige electriciteitscentrale vernietigd. Het rapport wijst er op ook op dat de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas leven dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Het artikel in The Time of Israel toont aan dat de Israëlische Eerste Minister forse taal gebruikte en stelde dat hij ver wou gaan om zijn volk te beschermen. De Resolutie van de Mensenrechtenraad tenslotte drukt zijn bezorgdheid uit over de systematische mensenrechtenschendingen en schendingen van het internationaal humanitair recht die het Palestijnse volk ondergaat en veroordeelt onder meer de bombardementen op Gaza en de blokkade door Israël zowel als de raketaanvallen tegen Israëlische zones waar burgers wonen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

8.4.3.2. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat *“een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast”* (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 63).

De notie “*persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid*” wordt in de relevante rechtspraak van het HvJ niet specifiek gedefinieerd. Evenwel volgt uit het feit dat bevoegde autoriteiten van de Lidstaat “*alle relevante factoren individueel moeten beoordelen*” dat deze beoordeling minstens impliceert dat (1) verzoekers vluchtmotieven; (2) verzoekers socio-economische situatie en (3) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, moet onderzocht worden.

8.4.3.2.1. Verzoekers vluchtmotieven

Na grondige analyse van het administratief dossier, in het bijzonder verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, het verzoekschrift en de door verzoeker neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vrees voor Hamas omwille van het feit dat hij zich kritisch zou hebben uitgelaten hebben over hen toen zijn studietoelage voor het buitenland onterecht afgewezen werd door het ministerie van onderwijs.

Zo verklaart verzoeker dat hij tot tweemaal toe werd bedreigd door mannen van Hamas en blijkt uit zijn verklaringen dat, hoewel hij geen exacte data kan geven, de tweede bedreiging eind juli of begin augustus 2017 heeft plaatsgevonden. Verzoeker verliet Gaza met gebruikmaking van zijn paspoort op 15 december 2017 nadat hij op 17 augustus 2017 een visum verkreeg voor Turkije (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 6) en ondervond daarbij volgens zijn verklaringen geen problemen aan de grensovergang (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 12). Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens Retour dans la bande de Gaza van 9 september 2019*” blijkt dat de grenspost in Rafah de enige manier is voor de Gazanen om de Gazastrook op een legale manier te verlaten (COI Focus, p. 15) en dat deze grensovergang tussen juni 2007 en november 2017 gecontroleerd werd door Hamas en daarna werd overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit en dat het personeel van de Palestijnse Autoriteit niet gewapend was toen (COI Focus, p. 16). Zo dit zou kunnen verklaren waarom hij geen problemen kende aan de grensovergang indien hij werkelijk gezocht werd door Hamas, kan dit de andere incoherenties in zijn verklaringen evenwel niet rechtzetten. Zo verklaart verzoeker dat hij gedurende de vier maanden tussen het laatste incident met de mannen van Hamas en zijn vertrek uit Gaza geen problemen kende (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 15), wat de ernst van de door hem beweerde bedreigingen in belangrijke mate relativeert. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat “*verzoeker in casu nog niet officieel opgezocht werd*” stelt de Raad vast dat dit bevestigt dat de beweerde bedreigingen, zo deze hebben plaatsgevonden, niet ernstig waren. De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker vier maanden verborgen bleef en zijn vertrek voorbereidde overtuigt niet en wordt door de Raad beschouwd als een loutere verklaring achteraf, nu hij hiervan geen melding maakt tijdens het persoonlijk gehoor en hij verder ook verklaart dat ook zijn familie na zijn vertrek tot het moment dat hij het facebookbericht plaatste geen problemen kende omwille van zijn persoonlijke problemen met Hamas (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 15-16).

Verder stelt de Raad, met de commissaris-generaal, vast dat de kern van verzoekers asielrelaas erin bestaat dat hij kritiek zou geuit hebben op Hamas omwille van een onterecht geweigerde studietoelage voor het buitenland maar dat hij hiervan geen bewijzen voorlegt, terwijl minstens van de aanvraag kan aangenomen worden dat deze schriftelijk gebeurde, terwijl hij wel een paspoort voorlegt met een studentenvisum. Daaruit blijkt dat verzoeker in elk geval een toelating heeft verkregen om te studeren in het buitenland en is dit in tegenstrijd met zijn verklaring dat hem een studietoelage werd geweigerd, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt. Waar verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot de opmerking dat hij zich had ingeschreven om zijn studies in Turkije verder te zetten, stelt de Raad vast dat hierdoor het motief in de bestreden beslissing geenszins wordt weerlegd.

Waar tenslotte in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat “*voor zover dit het vertrek uit het land van de protesteerder als gevolg zou hebben, het normaal is dat Hamas zich niet tegen het vertrek van verzoeker verzette*” stelt de Raad vast dat hieruit in elk geval niet blijkt dat verzoeker actief vervolgd werd door Hamas op het ogenblik dat hij Gaza verliet.

De Raad kan de commissaris-generaal dan ook bijtreden waar hij in de bestreden beslissing stelt dat het weinig aannemelijk is dat een groepering als Hamas verzoeker naar het leven zou staan omwille van zijn mondelinge kritiek als een teleurgestelde student omwille van een afgewezen studietoelage. De Raad stelt vast dat verzoeker dit motief in de bestreden beslissing niet fundamenteel weerlegt door louter te stellen dat het om een subjectieve beoordeling van de verwerende partij gaat.

De Raad is van oordeel dat gezien de huidige politieke en veiligheidssituatie in de Gazastrook het onwaarschijnlijk is dat Hamas zich druk zou maken over een student die zijn ongenoegen uit over een niet toegekende studietoelage en stelt vast dat verzoeker noch in het persoonlijk gehoor, noch in het verzoekschrift elementen aanbrengt waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder stelt de Raad vast dat ook aan verzoekers verklaringen met betrekking tot het facebook bericht dat hij postte op 16 maart 2019 en de arrestatie van zijn broer omwille van dit bericht geen geloof kan worden gehecht. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar een aantal reacties op zijn facebookbericht neerlegt (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 8) maar niet het originele bericht van verzoeker zelf. Verzoekers stelling dat hij geen tijd genoeg had om een foto te nemen van het originele bericht en de kopieën van de reacties direct heeft genomen toen ze zeiden dat hij ze moest verwijderen maar niet gedacht had aan het originele bericht (notities persoonlijk gehoor CGVS, p. 18) biedt geen overtuigende verklaring voor het ontbreken van het oorspronkelijke bericht, nu hij tegelijk verklaarde dat zijn moeder hem belde de dag dat zijn broer gearresteerd werd en zijn vader toen zei het bericht te verwijderen, terwijl de foto van de comments van de man van Hamas dateert van dezelfde dag dat het bericht werd geplaatst. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift verzoeker zich beperkt tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen en dus ook geen sluitende verklaring biedt voor het ontbreken van het originele bericht. Verder stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in dezelfde periode nog enkele kritische berichten plaatste die niet werden gevolgd door dreigementen, wat in elk geval een indicatie is dat Hamas verzoeker niet intensief volgt via sociale media, en dat verzoeker deze vaststelling in de bestreden beslissing ongemoeid laat.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker drie verschillende versies geeft van de omstandigheden van de arrestatie van verzoekers broer. Waar hij tijdens het eerste persoonlijk gehoor bij het CGVS verklaart dat zijn moeder hem op 17 maart 2019 in de namiddag belde om hem op de hoogte te brengen van de arrestatie van zijn broer en dat hij diezelfde avond werd vrijgelaten (notities persoonlijk gehoor CGVS I, p. 17), verklaart hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij 's avonds werd gearresteerd, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat zijn broer diezelfde dag om 18.08u een bericht op zijn facebookadres zette voor een jarige tante. In het verzoekschrift stelt verzoeker dan weer dat de broer van verzoeker *"in werkelijkheid op de avond van 14 maart omstreeks 22.00 uur werd aangehouden en dat hij pas drie dagen [later] vrijgelaten werd"*. Waar verzoeker stelt dat zijn moeder dit voor hem verzwegen om hem niet te verontrusten en dat hij hiervan niet op de hoogte was tijdens het eerste gehoor overtuigt dit allerminst, nu het tweede persoonlijk gehoor drie maanden later plaatsvond, en verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud niet vermeldt dat zijn broer in werkelijkheid drie dagen werd vastgehouden. Aangezien zijn vader reeds op 14 mei 2019, 6 dagen na het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker, in België een verzoek om internationale bescherming indiende in België komt het de Raad onwaarschijnlijk voor dat verzoeker de arrestatie van zijn broer niet verder zou besproken hebben met zijn vader, die volgens zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij zijn moeder was toen zij hem opbelde omtrent de arrestatie van zijn broer.

Tenslotte stelt de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vader het volgende: *"Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat uw vader ten tijde van dit probleem nog in Gaza woonde en dat hij samen met zijn broers op zoek was gegaan naar uw gearresteerde broer om hem vrij te krijgen (CGVS I, p. 9, 17, 19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter plots dat uw vader in december 2018 Gaza al had verlaten, dat hij zich eigenlijk al enige tijd in België bevond en dat hij zelfs een verzoek om internationale bescherming had ingediend omwille van problemen die hij recent nog met Hamas kende (CGVS II, p. 4, 5, 6, 12). Deze vaststelling ondermijnt totaal uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bijkomend dient hierbij nog worden opgemerkt dat u bij uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog verklaarde dat er niemand van uw familie ooit actief was voor de Palestijnse autoriteiten, dat uw vader in 2014 werd gearresteerd omwille van zijn rol bij demonstraties om de economisch situatie aan te klagen maar dat hij na 2014 geen problemen meer kende. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat uw vader vroeger als politieagent voor de Palestijnse autoriteiten werkte, dat hij in 2014 of 2015 werd gearresteerd, dat hij nadien problemen kreeg omwille van kritische Facebookberichten en dat hij voor zijn vertrek hierom nog arrestatiebevelen kreeg. U geeft geen afdoende verklaring voor deze totaal afwijkende verklaringen (CGVS II, p. 5, 7, 9)."*

De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins weerlegt.

Waar hij stelt dat er drie maanden verlopen zijn tussen het eerste en tweede persoonlijk gehoor, dat hij bijna een jaar na zijn aankomst in België werd verhoord, dat zijn ouders heel wat verzwegen om hem te beschermen en niet te verontrusten, stelt de Raad vast dat dit geen verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en niet aantoonst dat deze ten onrechte als tegenstrijdig worden beschouwd. Waar hij stelt dat hij tussen zijn aankomst en zijn verhoren andere elementen vernam die hij aanvankelijk niet kende, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft om welke concrete elementen het gaat en volstaat dit niet als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden die geen betrekking hebben op details, maar op de kern van zijn asielrelaas, met name de facebookberichten en de arrestatie en vrijlating van zijn broer en de rol van zijn vader hierin. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de problemen van zijn vader, stelt de Raad vast dat verzoeker deze geenszins weerlegt door de loutere stelling dat hij bedoelde dat de situatie stabiel was toen hij verklaarde dat zijn vader geen problemen meer kreeg. Waar hij tenslotte benadrukt dat *“de vader van verzoeker als politieagent voor Fatah werkte (en niet Hamas zoals tegenpartij het benadrukt)”* volstaat de Raad met te verwijzen naar de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat verzoekers vader, in overeenstemming met verzoekers verklaringen, als politieagent voor de Palestijnse autoriteiten werkte.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om de bovenstaande analyse om te buigen. Zijn identiteitskaart, paspoort, geboorteakte tonen zijn identiteit en afkomst aan terwijl zijn UNRWA registratiekaart aantoonst dat hij bij UNRWA geregistreerd staat. Geen van deze elementen staan evenwel ter discussie. Zijn diploma van het middelbaar onderwijs tonen zijn opleidingsniveau aan. De geboorteakte van zijn verloofde en het bewijs van zijn verloving tonen zijn verloving aan. Geen van deze documenten tonen op zich aan dat verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden in Gaza of dat zijn verklaringen geloofwaardig zouden zijn.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

De Raad stelt vast dat bestreden beslissing op goed gronden vaststelt dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald niet aannemelijk zijn en dat er bijgevolg in zijn hoofde geen sprake is van het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is te verlaten of die een terugkeer naar het gebied waar UNRWA werkzaam is onmogelijk maakt.

8.4.3.2.2. Verzoekers socio-economische situatie

Bij gebrek aan definitie van de term *“situatie van ernstige onveiligheid”* in de rechtspraak van het HvJ, onderzoekt de Raad het bestaan van dergelijke situatie in hoofde van verzoeker in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. tv België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15, lid 2 van het EVRM.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v.*

Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM veel belang, bovenop de informatie verstrekt door de autoriteiten van de Verdragsstaat, aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

Hierbij moet ook opgemerkt worden dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende behandeling op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen.

De Raad is niet blind voor het feit dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Ook uit de informatie die door verzoeker wordt bijgebracht blijkt dat de socio-economische situatie in Gaza erbarmelijk is voor een groot deel van de bevolking. Volgens het Nansen rapport zijn anno 2018 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza voedselonzekeer en is er een werkloosheidsgraad van 54,9 procent. Verder wijst het rapport er op dat de gezondheidszorg op instorten staat en dat het aantal functionerende basis gezondheidszorg klinieken gedaald is van 56 naar 49 en is toegang tot onderwijs niet meer gewaarborgd. Ook de andere rapporten die verzoeker aanhaalt, met name het rapport van CNCD, en het artikel van The Palestine Chronicle van 15 mei 2019 bevestigen de penibele economische en humanitaire situatie in Gaza, terwijl volgens een bericht op de website van de Europese Commissie van 30 april 2019 ongeveer 80% van de totale bevolking in Gaza volledig afhankelijk is van humanitaire hulp.

Evenwel blijkt uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Verder blijkt uit deze COI Focus ook dat volgens de meeste door CEDOCA gecontacteerde bronnen de middenklasse in Gaza nagenoeg verdwenen is door de Israelische blokkade en de opeenvolgende conflicten, en er een ongeziene klasse van “nieuwe armen” is ontstaan, terwijl door het netwerk van illegale tunnels een aantal mensen miljonair zijn geworden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socioeconomische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. t. Verenigd Koninkrijk*,

§ 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn socio-economische situatie in het licht van de omstandigheden in Gaza behoorlijk was en kan hieruit niet worden afgeleid dat hij zich in extreme armoede bevond en niet in zijn elementaire levensbehoeften kon voldoen. De Raad leidt dit af uit zijn verklaringen volgens dewelke hij de situatie van zijn familie als gemiddeld omschrijft, zijn vader als politieagent bij de Palestijnse Autoriteit heeft gewerkt en daarvoor nog steeds een loon van 4.000 shekel per maand krijgt, zijn vader eigenaar is van een huis in Sheikh Radwan; dat zij toegang hadden tot drinkwater en 3 uur per dag elektriciteit maar dat zij ook over licht op batterijen beschikken (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 20). Verder stelt verzoeker dat zijn vader een winkel had van elektronische apparaten, die hij in 2017 verkocht, dat zijn zus informatica gaat studeren aan de al Aqsa universiteit ((notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 3), dat 4 ooms langs vaderskant nog in Gaza wonen, waarvan 3 werk hebben ((notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 4) en 6 ooms langs moederskant ook nog in Gaza zijn waarvan 4 werk hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 6). Verder verklaart verzoeker dat zijn vader 10.000 dollar betaalde om de reis van verzoeker te bekostigen en dit deels spaargeld, deels geleend geld van zijn ooms was en daarna nog eens 10.000 dollar betaalde voor zijn eigen reis naar België, waarvoor hij het huis in Karama verkocht (notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 8).

Hieruit blijkt dat verzoekers familie minstens een zekere financiële armslag had en dat verzoeker een familiaal netwerk heeft in Gaza waarop hij kan terugvallen. De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststellingen omtrent zijn familiale en socio-economische situatie in de bestreden beslissing niet weerlegt in het verzoekschrift nu hij zich beperkt tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen in het persoonlijk onderhoud zonder aan te geven waar de motieven in de bestreden beslissing zijn verklaringen foutief zouden weergegeven hebben of stukken bij te brengen waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer niet langer in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voldoen.

De Raad minimaliseert in geen geval de moeilijke omstandigheden in Gaza en het feit dat de economische blokkade alle lagen van de bevolking in Gaza treft, maar stelt vast dat gezien de socio-economische situatie van verzoekers familie, en het feit dat zijn familie steun krijgt van UNRWA, niet aannemelijk is dat hij in geval van terugkeer in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen waardoor hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voldoen.

8.4.3.2.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

8.4.3.3. Mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, zoals verzoeker, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer

beschikt. Het feit internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikt over een paspoort, geldig tot 4 februari 2022. Hij is dus in het bezit van de nodige documenten om toegang te krijgen tot de Gazastrook.

Voor zover verzoeker in dit verband opwerpt dat Hamas zal geïnformeerd kunnen worden van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat hij de staat bekritiseerde, wijst de Raad er op dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die er op wijzen dat dit het geval is of waaruit kan worden afgeleid dat de landeninformatie waarop het CGVS zich baseert niet langer accuraat zou zijn en op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen dat hij bedreigd werd door Hamas zodat ook niet aannemelijk is dat hij bij terugkeer in de negatieve aandacht van Hamas zou staan.

Verder stelt de bestreden beslissing het volgende met betrekking tot terugkeer naar Gaza: *“Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren. De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus “Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza” van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio. In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt. Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter*

door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Er kan dus gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen”.

Verder stelt de Raad vast dat volgens de bestreden beslissing terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook mogelijk is aangezien *“De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte)”.*

Voor zover verzoeker aanvoert dat *“volgens het Nansen rapport van april 2019 recente evenementen aantonen dat de opening van de grensovergang van Rafah altijd onzeker is en afhangt van een politiek evenwicht”* en dat er *“daadwerkelijk praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza beletten”* wijst de Raad er op dat het rapport waarop verzoeker zich baseert dateert van voor de meest recente COI focus van 9 september 2019 die door het CGVS werd toegevoegd aan het administratief dossier en dat verzoeker niet aantoont op welke punten de COI focus niet langer accuraat zou zijn en ook niet concretiseert welke praktische en veiligheidsbarrières verzoeker beletten naar Gaza terug te keren.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij verwijst naar arrest nr. 216 474 van de Raad van 16 april 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in het betreffende dossier baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissing, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

8.5. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake

zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als kan worden beschouwd vluchteling. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd. Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET